

נקודות של אור

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - לקראת פרשת ראה תשפ"ג

לְקַבֵּל עֵינַיִם בְּמַתְנָה!

כשהיה הבעל שם טוב הקדוש ילד צעיר ואביון, הלך ללמוד ב'חידר' של העיר, ששכן בביתו של המלמד. המלמד, שגם הוא היה עני מרוד, לא היה סביל במיוחד כלפי התלמידים. הרבנית מהמטבח הוסיפה גם היא לאווירה המתוחה, ואילו התלמידים הצעירים ניצלו את האווירה ואהבו להרעיש ולהפריע.

המצב בחידר היה בלתי נסבל בשביל ישראלים הצעיר, ובאחד הימים שהלחץ והרוגז גברו יותר מידי - קם וברח מבית המלמד - אל מעבה היער...

בתוך היער, מצא הנער אבן גדולה. הוא התיישב עליה מותש, ונרדם.

כשהתעורר, גילה מולו יהודי חייכן ומאיר פנים שאמר לו: ישראלים, אני רוצה לתת לך מתנה! אני רוצה להביא לך עיניים, שתחיל לראות בהם!

הילד לא הבין. איזו מין מתנה היא זו? האם אין לו עיניים משל עצמו?

לאחר שהלך היהודי ונעלם במעבה היער, קם ישראלים וחזר את כל הדרך אל בית המלמד. ופתאום, בלי לדעת מהיכן וכיצד, ההסתכלות שלו על כל המציאות השתנתה.

פתאום הוא ראה את המלמד בעיניים אחרות, הוא לא כעס עליו יותר, ורק ראה את העוני והדחק שמעיקים על ליבו. הוא הבין גם את הרבנית העצובה שמתקשה לכלכל את הבית, וגם את הילדים המשתוללים - הבין לפתע.

הוא קיבל עיניים חדשות...

אומר החידושי הרי"ם: הקדוש ברוך הוא אומר לבני ישראל - ראה אנכי נותן לפניכם היום! היום אני מעניק לכם ראייה חדשה. במקום לראות את החבר שהציק, את המקרה המרגיז, את הכישלון - תראו אותי, את 'אנכי'!

במקום לראות את החיצוניות - הביטו אל מה שקורה מעבר, אל מה שמסתתר שם, אל הבורא הטוב והרחום שעומד מאחורי כל מה שקורה איתנו!

איזו הסתכלות בחרת?

משה רבינו ביקש מאת השם: הראני נא את כבודך! אני רוצה לראותך!

אמר לו הבורא: 'וראית את אחורי, לפני לא יראו'.

הסביר זאת רבי אהרן יוסף לוריא: בכל מקרה שאנחנו פוגשים בחיים יש לנו שתי צורות הסתכלות אפשריות. אפשר לבחור להתייחס רק לרובד החיצוני, להתעסק רק עם מה שקרה.

פלוגי עשה כך? הילד התנהג בצורה שהפריעה לי? חבר שלי נגע לי בנקודה רגישה? לא משנה לי מה עומד מאחורי ההתנהגות, אם הם עשו כך - הם איומים ונוראים!

נכשלתי? תקווה גדולה התנפצה? התוכניות השתבשו? אחרים מצליחים יותר ממני? לא משנה לי מי עומד מאחורי זה, אני נשבר, מיואש ומלא עצב!

זוהי ההסתכלות החיצונית...

אבל יש גם הסתכלות פנימית, אל מה שמתחבא מתחת למקרה, התייחסות לרובד הפנימי והעמוק:

פלוגי עשה כך, אבל אני לא טוב יותר ממנו, הקדוש ברוך הוא מדבר איתי דרכו! הילד מתנהג כך כי משהו כואב לו, הוא זקוק לעזרה! חבר שלי נגע בנקודה רגישה, אולי כי הוא פגוע ממני, אולי בגלל סיבה אחרת...

הכישלון, ניפוץ התקווה ושיבוש התוכניות – גם הם דיבור של הבורא איתי! הריבוננו של עולם מסתתר מאחורי כל זה, הוא רוצה למנף אותי, הוא רוצה לחבר אותי אליו!

אמר רבי אהרן יוסף לוריא: הקדוש ברוך הוא מגלה למשה רבינו את הסוד של 'איך לראות את השם' –

אם אתה עסוק כל הזמן בראייה חיצונית, בראייה של 'אחורי' – או אז 'ופני לא ייראו', לא תוכל לראות את הפנימיות, את העומק, את הבורא המסתתר!

אם אתה רוצה לחיות איתי, ולראות אותי בכל רגע מהחיים – עזוב את ההסתכלות החיצונית! אל תיתן לה להטעות אותך!

❖ הכבש והזאב שבך... ❖

בזמן הגאולה, אומר הנביא, יהיה שלום כה גדול בעולם – עד ש'וגר זאב עם כבש'!

שואל ר' אשר: איך דבר כזה אפשרי? הרי זה היפך המציאות!

והסביר: האדם, הרי, הוא 'עולם קטן', יש בתוכו את כל הכוחות... הצורה שבה האדם מתנהג עם הכוחות הבהמיים שלו – משפיעה גם על החיות והבהמות שבעולם הגדול...

ובכן, לאדם יש שתי כוחות בתוכו, כוח של 'זאב' – וכוח של 'כבש'.

הזאב, זה החוזקה שלנו, העוצמה שאנחנו לוקחים איתנו לכל מקום, השליטה והתחושה שאנחנו מסוגלים 'לטרוף' את כל העומד בדרכנו.

לעומת זאת, הכבש הוא החלק הרכרוכי והפגיע שלנו, החלק העלוב בנפשנו, זה שחושש ומהסס, שלא מאמין בעצמו, הכנוע והשקט.

האם אצלנו יש שלום בין הזאב והכבש? ממש לא. לפעמים הזאב טורף את הכבש – בזמנים של הצלחה אנחנו משקיטים כל קול של כניעה וחולשה... ולפעמים, בזמני כישלון וחושך, הכבש הוא דווקא זה שטורף את הזאב... החולשה והעצב גוברים על כל תחושת כוח ושליטה עצמית...

אומר ר' אשר: כשאנחנו נלמד להשלים בין הזאב והכבש, כשנלמד לקחת את שניהם יחד איתנו לכל מקום, כשבהצלחה נזכור ששום דבר לא שייך לנו, ומצידנו איננו אלא כבשה חלושה, ובכישלון נדע שאין שום סיבה להישבר, כי יש לנו כוח אלוקי שהבורא נותן לנו – או אז נביא את הגאולה לנפש הפרטית שלנו, וגם גאולה לעולם!

ואז, השלום בין ה'זאב' וה'כבש' בעולם הגדול יהיה דבר מובן מאליה...

❖ מה הקשר ביני - לשכוי? ❖

למה אנו מברכים כל בוקר על השכוי שיודע לזהות נקודת אור בתוך החושך הסמיך? מה יש לנו עם השכוי – ומה פתאום שנצליח לנהוג כך גם אנחנו? הרי השכוי הוא זה שקיבל את הכוח הזה מאת השם, ואנחנו – לא שכויים!

כמו כן, איך ניתן לדרוש מאיתנו להיות 'רצים כצבי', 'גיבורים כארי', 'קלים כנשר' ו'עזים כנמר', הרי אנחנו בסך הכול בני אדם, ואיזה קשר יש לנו עם כל אותם כוחות חיתיים?!

הסביר הרבי: הכול תלוי בהסתכלות שלנו!

כי האדם הוא, כאמור, עולם קטן. מצד אחד, הנשמה שלו נבראה לפני כל החיות והיצורים בעולם, ומצד שני – הגוף נברא אחרון, אפילו היתוש קדם אותנו!

אם אנחנו מסתכלים על הכוחות הקיימים בעולם, אצל אנשים אחרים או אפילו אצלנו, כמו משהו שהוא שלנו, זאת אומרת שאנחנו מייחסים את הכוחות לגוף.

מי שחי 'גוף' – אכן לא יכול לקבל את הכוחות האלה, כי מה הקשר בינו לבין השכוי, הצבי או הנשר.

שלא לדבר על כך, שברגע שהגוף הוא אצלו העיקר – הוא בעצם מחשיב את עצמו פחות מהיתוש...

אבל אם האדם חי 'נשמה', אם הוא יודע שכל הכוחות שלו ושל אחרים, כל המעלות שלו וכל המעלות שיש לאחרים והוא לא קיבל, שום דבר לא שייך אליו, הבורא הוא בעל הכוחות כולם – אדם כזה מקבל גם את הכוחות הטובים של השכוי והארי, כי הכול הרי שייך לבורא, שום דבר אינו 'שלי' או 'שלך'!

ובעצם, אמר הרבי, הסיבה שהשם ברא את השכוי – היא כדי שלנו יהיה את הכוח הזה להבחין בנקודת האור בתוך החושך! את הנמר, הארי, הנשר והצבי – הוא ברא בשבילנו! כדי שאנחנו נוכל להשתמש עם הכוחות האלה!

יו"ל ע"י 'נקודות של אור' – ספינקא, ע"פ הנחת הכותב. ניתן לקבל בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או ככתובת המייל: a0504171897@gmail.com